

Sygn. akt II AKa 352/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Włodzimierz Brazewicz

Sędziowie: SA Krzysztof Ciemnoczołowski

SA Dorota Wróblewska (spr.)

Protokolant: sekretarz sądowy Iwona Sidorko

przy udziale Prokuratora Prokuratury (...) w G. A. B.

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2023 r.

sprawy wnioskodawcy

M. F.

o zadośćuczynienie za zatrzymanie

na skutek apelacji wniesionych przez pełnomocnika Komendanta Miejskiego Policji w S. i pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 19 sierpnia 2022 r., sygn. akt **II Ko 2/22**

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w punkcie I w miejsce zwrotu: „Komendy Miejskiej Policji w S.” wprowadza zwrot: ”Komendanta Miejskiego Policji w S.”,

2. w punkcie II: zasądza od Skarbu Państwa- Komendanta Miejskiego Policji w S. na rzecz wnioskodawcy M. F., ponad kwotę określoną w punkcie I zaskarżonego wyroku, dodatkowo 2000 (dwa tysiące) złotych z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, wynikłego z niewątpliwie niesłusznego zatrzymania w okresie od 16 września 2021 roku godzina 19.30 do dnia 17 września 2021 roku godzina 13.20; w pozostałym zakresie wniosek o zadośćuczynienie oddala,

3. w punkcie III poprzez podwyższenie zasądzonej kwoty zwrotu kosztów, poniesionych w związku z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru w postępowaniu przed Sądem I instancji, do kwoty 1500 (tysiąc pięćset) złotych;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy M. F. kwotę 700 (siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika z wyboru w postępowaniu przed Sądem II instancji;

III. kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 352/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 19 sierpnia 2022 roku, sygn. akt II Ko 2/22

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego

oskarżyciel prywatny

obrońcy

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inni, to jest pełnomocnik Skarbu Państwa – Komendanta Miejskiego Policji w S.
i pełnomocnik wnioskodawcy

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść wnioskodawcy		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
	1. 1	wnioskodawca M. F.	Wnioskodawca M. F. zawarł z adw. B. F. dwie umowy zlecenia. W pierwszej z dnia 6 lutego 2022 roku M. F. zlecił wymienionemu adwokatowi prowadzenie sprawy o zadośćuczynienie za niesłuszne zatrzymanie z dnia 16 września 2021 roku, a adwokat przyjął sprawę do prowadzenia.	Potwierdzone za zgodność z oryginałami kopie umowy zlecenia z 6.02.2022r. i z 6.09.20022r. oraz paragon fiskalny z 26.09.2022r.	157-159

			<p>Wartość zlecenia ustalono na kwotę 1500 złotych.</p> <p>W drugiej, z dnia 26 września 2022 roku M. F. zlecił wymienionemu adwokatowi prowadzenie sprawy odwoławczej od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 19 sierpnia 2022 roku w sprawie II Ko 2/22, adwokat przyjął to prowadzenia tę sprawę. Wartość zlecenia strony ustaliły na kwotę 700 złotych. Kwota ta została wpłacona w dniu 26 września 2022 roku.</p>	
--	--	--	--	--

**0.12.1.2.
Fakty uznane
za
nieudowodnione**

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Kopie umów zlecenia i paragon fiskalny	Zostały przedłożone przez podmiot fachowy, adwokata i potwierdzone za zgodność z oryginałami. Brak racjonalnych podstaw do podważania wiarygodności dokumentów i uznania, że nie stanowiły potwierdzenia zaistniałych faktów.

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
		.

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty	
	<p><u>Zarzuty zawarte w apelacji pełnomocnika przedstawiciela Skarbu Państwa:</u></p> <p>1) obrazy przepisów postępowania mającej istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.:</p> <p>a) art. 552 § 4 w zw. z art. 244 § 1 Kodeksu postępowania karnego poprzez uznanie, że</p>	<p>niezasadne</p> <p>częściowo zasadne</p> <p>zasadny</p>

w przedmiotowej sprawie doszło do niewątpliwie niesłusznego zatrzymania Wnioskodawcy, podczas gdy ze zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego wynika, iż dokonane w trybie art. 308 kpk zatrzymanie było zasadne, legalne

i prawidłowe z uwagi na fakt, że wnioskodawca został wskazany przez pokrzywdzonego jako sprawca rozboju i zachodziła obawa jego ucieczki, a zatem zatrzymanie miało swoje podstawy i oparcie o stan faktyczny z chwili zatrzymania;

b) art. 552 § 4 Kodeksu postępowania karnego poprzez zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 1.000 zł wskutek uznania, że w przedmiotowej sprawie Wnioskodawca na skutek zatrzymania przez Policję doznał krzywdy uzasadniającej zasądzenie od Skarbu Państwa na jego rzecz zadośćuczynienia, podczas gdy ze zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego nie wynika, iż Wnioskodawca doznał jakiegokolwiek krzywdy, zarówno w wymiarze materialnym jak i psychicznym;

c) art. 7 Kodeksu postępowania karnego poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przy ocenie materiału dowodowego zebranego w sprawie, w tym zeznań Wnioskodawcy złożonych w toku rozprawy głównej, dokonanej z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, w sytuacji gdy zeznania te są częściowo sprzeczne

z zeznaniami drugiego zatrzymanego w tej sprawie, tj. B. F. (1), np.: w zakresie temperatury

w radiowozie czy możliwości palenia papierosów w trakcie zatrzymania;

d) art. 554 § 3 Kodeksu postępowania karnego poprzez niedoręczenie organowi reprezentującemu Skarb Państwa odpisu wniosku o przyznanie odszkodowania z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania i mimo to przeprowadzenie dwóch rozpraw w dniach 22 czerwca 2022 r. oraz 5 lipca 2022 r., podczas których przesłuchano m.in. Wnioskodawcę oraz dwóch funkcjonariuszy Policji i uniemożliwienie mu w ten sposób przedstawienia swojego stanowiska oraz podjęcia skutecznej obrony przed roszczeniami a także zadawania pytań Wnioskodawcy i świadkom;

e) naruszenie art. 170 § 1 pkt 3 w zw. z art. 193 i 194 Kodeksu postępowania karnego poprzez oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego psychiatry na okoliczność ustalenia wystąpienia dyskomfortu psychicznego u zatrzymanego oraz stopnia przyczynienia się zatrzymania do jego powstania i uznanie go za nieprzydatny dla rozstrzygnięcia sprawy, podczas gdy opinia biegłego psychiatry ma istotne i fundamentalne znaczenie w niniejszej sprawie;

f) błędne oznaczenie w treści wyroku właściwej statio fisci Skarbu Państwa, z której działalnością wiąże się dochodzone roszczenie i która mogła podejmować czynności za Skarb Państwa zgodnie z art. 67 § 2 k.p.c. w zw. z art. 558 k.p.k. bowiem nie jest nią Komenda Miejska Policji w S.;

g) § 11 ust. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22

października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych poprzez nieprzyznanie kwoty 1152 zł za prowadzenie sprawy, podczas gdy z treści § 15 ust. 3 pkt 3 ww. rozporządzenia wynika, że opłatę w sprawach wymagających przeprowadzenia rozprawy ustala się

w wysokości przewyższającej stawkę minimalną, która nie może przekroczyć sześciokrotności tej stawki, ani wartości przedmiotu sprawy, jeśli uzasadnia to wkład pracy radcy prawnego w przyczynienie się do wyjaśnienia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jak również do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia istotnych zagadnień prawnych budzących wątpliwości w orzecznictwie i doktrynie;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a polegający na dowolnym przyjęciu przez Sąd I instancji, że:

a) w okolicznościach niniejszej sprawy doszło do niewątpliwie niesłusznego zatrzymania wnioskodawcy, rozumianego jako kwalifikowana postać niesłusznego zatrzymania, bez wystarczających ku temu podstaw;

b) w okolicznościach niniejszej sprawy wnioskodawca doznał w ogóle krzywdy na skutek zatrzymania przez Policję, poprzez uwzględnienie wyłącznie wersji zdarzeń przedstawionych przez Wnioskodawcę, który swoje racje opiera jedynie na twierdzeniach niczego nie udowadniając, tym bardziej, że jak sam zeznał był już wcześniej karany oraz zatrzymywany przez Policję, a od 2

grudnia 2021 r. do 20 czerwca 2022 r. był tymczasowo aresztowany, a zatem zatrzymanie i pobyt w pomieszczeniu dla osób zatrzymanych nie było dla niego niczym nowym i nadzwyczaj dolegliwym.

Zarzuty zawarte w apelacji pełnomocnika wnioskodawcy.

1) W odniesieniu do pkt II wyroku:

- obrazy przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia tj. art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 558 k.p.k. w zw. z art. 445 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 448 k.c., poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na błędnym uznaniu, iż w okolicznościach niniejszej sprawy żądana przez wnioskodawcę kwota 5.000,00 zł z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania pozostaje nadmiernie wygórowana i nieadekwatna do wymiaru doznanych krzywd, wskutek czego Sąd a quo nie zasądził pełnej kwoty zadośćuczynienia, o którą wnosił M. F., miarkując przedmiotową kwotę do wysokości 1.000,00 zł, podczas gdy na podstawie całokształtu okoliczności sprawy kwota ta pozostaje rażąco niewspółmierna do krzywd poniesionych przez wnioskodawcę w związku z czym nie sposób uznać ją za spełniającą funkcję przywrócenia równowagi emocjonalnej, naruszonej przez doznane cierpienia psychiczne oraz rozsądności w granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, jak również wysokości zadośćuczynień orzekanych w podobnych sprawach, w wyniku czego zasadne jawi się zasądzenie na rzecz wnioskodawcy

zadośćuczynienia w wysokości pierwotnie oznaczonej we wniosku,

- błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść, poprzez nienadanie należytej wagi okolicznościom, wskazującym na stopień doznanego przez wnioskodawcę cierpienia fizycznego i psychicznego, w wyniku czego Sąd a quo zasądził zadośćuczynienie w wysokości niewspółmiernie niskiej w stosunku do rozmiaru krzywdy wyrządzonej M. F. z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania, podczas gdy całokształt okoliczności sprawy - tj. przyczyny i okoliczności aresztowania, w tym obelżywe i wywierające presję zachowanie funkcjonariuszy policji, nieprzeprowadzanie czynności oględzin monitoringu poświadczających bezzasadność zatrzymania, której domagał się wnioskodawca, co doprowadziło do nadmiernego przedłużenia okresu izolacji do 17 godzin, pozbawienie odzieży osobistej z koniecznością założenia odzieży zastępczej na czas zatrzymania oraz powrotu do domu wnioskodawcy, przeprowadzenia szeregu intruzywnych czynności dowodowych z udziałem wnioskodawcy do późnych godzin nocnych, jak chociażby pobranie wymazów do badań DNA, a także naruszenie dóbr osobistych wnioskodawcy w wyniku nieprzychylnych komentarzy, z którymi spotkał

się w wyniku publikacji artykułów

o inkryminującej go treści w mediach - przemawiają za zasądzeniem pełnej kwoty zadośćuczynienia, której dochodził wnioskodawca;

2) w odniesieniu do pkt III powyższego wyroku:

- obraży przepisów postępowania, mającej wpływ na treść orzeczenia tj. art. 554 § 4 k.p.k. w zw. z art. 632 pkt 2 k.p.k. oraz § 11 ust. 6 w zw. z § 15 ust. 3 w zw. z § 17 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2016 r. poz. 1668 z późn. zm.) poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że wnioskodawca nie udokumentował w żaden sposób poniesionych kosztów ustanowienia pełnomocnika ze względu na błędne założenie, iż przedłożenie paragonu opiewającego na kwotę 1.500,00 zł nie stanowi dowodu wystarczającego do wykazania poniesionych kosztów, wskutek czego zasądzono na rzecz wnioskodawcy kwotę 336,00 zł z tytułu zwrotu kosztów poniesionych w związku z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru, co w konstatacji z niewspółmiernie zaniżonym zadośćuczynieniem, pozostaje w sprzeczności z celem jego zasądzenia jako ekwiwalentu doznanej krzywdy, podczas gdy zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz orzecznictwem, dokument

	<p>ten winien zostać uznany za podstawę wystarczającą do udokumentowania kosztów zastępstwa procesowego, gdyż obowiązkiem pełnomocnika reprezentującego klienta będącego osobą fizyczną jest wystawienie paragonu fiskalnego za świadczoną usługę, nie zaś wystawienia imiennej faktury VAT, jeżeli klient o to nie wnosi.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutów za zasadne, częściowo zasadne albo niezasadne</p>		
<p>Zarzuty przedstawione w apelacji pełnomocnika reprezentującego Skarb Państwa – Komendanta Miejskiego Policji w S. jako niezasadne nie zasługiwały na uwzględnienie. Natomiast uznane za częściowo zasadne zarzuty przedstawione w punkcie pierwszym i uznany za zasadny zarzut drugi, zaprezentowane w apelacji pełnomocnika wnioskodawcy, doprowadziły do zmiany zaskarżonego wyroku.</p> <p><u>Zarzuty zawarte w apelacji pełnomocnika reprezentującego Skarb Państwa – Komendanta Miejskiego Policji w S..</u></p> <p><u>Zarzut 1) a)</u></p> <p>Nie stwierdzono obrazy art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 244 § 1 k.p.k. polegającej na uznaniu, że w sprawie doszło do niewątpliwie nie słusznego zatrzymania.</p> <p>Już na wstępie trzeba stwierdzić, że wbrew twierdzeniom apelującego zatrzymanie M. F. nie było dokonane „w trybie art. 308 kpk.”. Pomijając już to, że przepis ten nie mógł stanowić</p>		

podstawy zatrzymania ponieważ dotyczy wyłącznie przeprowadzania w niezbędnym zakresie czynności procesowych przez prokuratora albo Policję, w wypadkach niecierpiących zwłoki, jeszcze przed wydaniem postanowienia o wszczęciu śledztwa lub dochodzenia, istotne jest, iż jak wynika z protokołu zatrzymania M. F. nastąpiło ono w oparciu o art. 244 § 1 k.p.k. i uznanie go za osobę podejrzaną o dokonanie rozboju oraz obawę ukrycia się (k.18-19).

Apelującemu nie udało się przekonać Sądu odwoławczego, że stanowisko Sądu I instancji o niewątpliwej niesłuszności zatrzymania M. F. było błędne. Za niewystarczające uznano wskazanie przez pełnomocnika, że wnioskodawca został zatrzymany na skutek wskazania go jako sprawcę rozboju przez pokrzywdzonego. Ten fakt został w sposób jednoznaczny ustalony przez Sąd Okręgowy. To ustalenie nie świadczyło jednak o nieprawidłowości wniosku, że zatrzymanie było niewątpliwie niesłuszne.

Nie mogło też okazać się skuteczne polemiczne twierdzenie apelującego, że zachodziła obawa ucieczki M. F., czy oczekiwanie, że zasadność zatrzymania powinna być oceniana wyłącznie w oparciu o stan faktyczny z chwili zatrzymania. Dla podważenia oceny zgromadzonych w sprawie dowodów dokonanej przez Sąd I instancji, jak i dokonanych w oparciu o nią ustaleń faktycznych i wyprowadzonych na tej podstawie wniosków niewystarczające jest wyrażenie własnej, odmiennej oceny skarżącego. Konieczne byłoby wykazanie konkretnych uchybień, a to nie stało się udziałem wnoszącego apelację pełnomocnika. Nie był

jednocześnie trafny argument, że skoro M. F.

w chwili zatrzymania posiadał pieniądze w kwocie 1000 zł, a sprawców było dwóch, co uzasadniało obawę mataczenia i zacierania śladów – to były to okoliczności, które nakazywałyby stwierdzić, że zatrzymanie było słuszne. Pierwszy element z pewnością mógł uzasadniać przypuszczenie

u funkcjonariuszy Policji, wezwanych na interwencję, że M. F. jest sprawcą rozboju, zwłaszcza gdy wskazał na niego jako na sprawcę pokrzywdzony. Trzeba jednak pamiętać, że uzasadnione przypuszczenie popełnienia przestępstwa musi występować łącznie z obawą ucieczki lub ukrycia się osoby podejrzanej w rozumieniu art. 244 § 1 k.p.k., albo zatarcia śladów przestępstwa bądź też z tym, że nie można było ustalić jej tożsamości albo istnieją przesłanki do przeprowadzenia przeciwko tej osobie postępowania w trybie przyspieszonym. W tej konkretnej sprawie jako powody zatrzymania wskazano wyłącznie wystąpienie podejrzenia, że M. F. dokonał rozboju oraz obawę ukrycia się (k.18), a nie ucieczki jak ustalił Sąd Okręgowy. Wobec tego – bez znaczenia pozostaje wywód apelującego, że skoro sprawców rozboju było dwóch to zachodziła obawa mataczenia i zacierania śladów, skoro jako podstawy zatrzymania nie wskazano takiej obawy.

Błędne ustalenie, że w protokole zatrzymania jako przesłankę uzasadniającą je wskazano obawę ucieczki, gdy faktycznie odnotowano obawę ukrycia się – nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy z uwagi na podobieństwo

tych przesłanek. Należy zgodzić się z Sądem I instancji, że funkcjonariusze Policji uzyskali informację co do miejsca zamieszkania M. F.. Istotne jest też, że nie starał się on oddalać z miejsca, w którym się znajdował, posiadał dokument tożsamości, który okazał policjantom. Te okoliczności powodowały, że nie było przesłanek do stwierdzenia obawy jego ukrywania się lub ucieczki.

Kluczowe znaczenie ma jednak, a czego nie zauważa apelujący, że Sąd Okręgowy dokonał oceny zatrzymania M. F. nie tylko z perspektywy okoliczności, które miały miejsce w momencie zatrzymania, ale też pozostałych i to z perspektywy czasu orzekania w sprawie, a nie zatrzymania. Można odnieść wrażenie, że apelujący broniąc zasadności zatrzymania wnioskodawcy, nie dostrzega, że o jego zasadności nie świadczy wyłącznie to, czy w momencie, gdy było dokonywane mogło być uznane za uzasadnione.

Przypomnieć trzeba, że: „Odpowiedzialność Skarbu Państwa z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania opiera się na zasadzie ryzyka. W ocenie Sądu Apelacyjnego niewątpliwie niesłuszne, w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k., jest takie zatrzymanie, które było stosowane z obrazą przepisów dotyczących zatrzymania oraz w sytuacji, gdy zatrzymanie powoduje dolegliwość, których dana osoba nie powinna doznać, w świetle całokształtu okoliczności ustalonych w sprawie.” (wyrok SA w Łodzi z 3.12.2020r., II AKa 226/20, OSAŁ 2021/11/160), „Przy ocenie kwestii niewątpliwie niesłusznego zatrzymania

w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k. sąd powinien mieć na uwadze, czy zastosowanie tego środka przymusu procesowego nastąpiło z obrazą przepisów rozdziału 27 Kodeksu postępowania karnego, a tym samym, czy spowodował on dolegliwość, jakiej osoba zatrzymana nie powinna była doznać, analizując to zagadnienie w aspekcie całokształtu okoliczności zaistniałych w sprawie, w której doszło do zatrzymania, a znanych w dacie orzekania w przedmiocie odszkodowania i zadośćuczynienia, w tym także z uwzględnieniem prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, w której nastąpiło zatrzymanie, jeżeli już zapadło, ale roczny termin przedawnienia roszczeń z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania biegnie zawsze od daty zwolnienia zatrzymanego.” (uchwała SN z 23.05.2006r., I KZP 5/06, OSNKW 2006/6/55).

Słusznie zwraca się uwagę w orzecznictwie, że: „Podstawy zatrzymania muszą istnieć obiektywnie, a nie jedynie w odczuciu organu dokonującego lub zarządzającego zatrzymanie. Nie istnieją one zatem nie tylko wtedy, gdy organ ścigania z pełną świadomością dokona lub zarządzi zatrzymanie mimo braku ku temu podstaw, ale i wówczas, gdy mylnie przyjmuje ich istnienie, a nieprawidłowość tę ustalono w wyniku dalszych, późniejszych czynności. Nie ma to nic wspólnego z winą organu procesowego” (wyrok SA w Szczecinie z 26.03.2009 r., II AKa 1/09, LEX nr 508307).” (Stefański Ryszard A. (red.), Zabłocki Stanisław (red.) Kodeks postępowania karnego. Tom

II. Komentarz do art. 244. WKP 2019, LEX).

W przedmiotowej sprawie dokonujący zatrzymania funkcjonariusze Policji mylnie przyjęli istnienie podstaw do zatrzymania M. F., co można było jednoznacznie stwierdzić na etapie orzekania w przedmiotowej sprawie. Przede wszystkim uznali, w sposób uprawniony na etapie zatrzymania, że skoro wnioskodawca znajduje się w pobliżu miejsca rozboju, a nietrzeźwy pokrzywdzony wskazał go jako jednego ze sprawców, to zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że popełnił przestępstwo. Nie mieli natomiast podstaw jak już wskazano do stwierdzenia obawy ukrycia się przez niego. Ponadto, istotne jest, że jak wykazały dalsze czynności w sprawie, ich przypuszczenie okazało się zupełnie chybione. Z perspektywy późniejszych okoliczności, a więc braku jakiegokolwiek związku zatrzymanego z przestępstwem, należało także uznać je za bezzasadne, a zatem również niewątpliwie niesłuszne. Jak wykazały dalsze czynności postępowania, obecność wnioskodawcy, w miejscu gdzie został zatrzymany, była zupełnie przypadkowa, nie znaleziono podstaw do przedstawienia mu zarzutów. Sprawcy rozboju zostali ustaleni i skazani prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 5 stycznia 2022 roku w sprawie o sygn. akt II K 1498/21. Te okoliczności spowodowały, że zatrzymanie ocenić należało jak bezzasadne, a zatem oczywiście niesłuszne.

Bez znaczenia pozostaje przy tym, że wnioskodawca nie składał zażalenia

na zatrzymanie. Do tej kwestii prawidłowo odniósł się Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, na stronie 7, bez konieczności ponownego przytaczania zajętego stanowiska.

Zarzut 1) b

Również ten zarzut był niezasadny. Nie doszło do obrazy art. 552 § 4 k.p.k. poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawcy zadośćuczynienia za krzywdę poprzez błędne uznanie, że doznał krzywdy. Nie można zgodzić się z apelowującym, że taka krzywda wynikająca z jego zatrzymania nie wystąpiła.

Zatrzymanie to zostało uznane za niewątpliwie niesłuszne, a jednocześnie w sposób oczywisty wiązało się z pozbawieniem wolności wnioskodawcy, która to dolegliwość nie powinna stać się jego udziałem. Już z samego faktu pozbawienia wolności wynikała krzywda M. F..

Przypomnieć trzeba, że: „Nawet krótkotrwałe bezprawne pozbawienie wolności człowieka wyrządza mu znaczną krzywdę. To, że z oczywistych względów różnorodne dolegliwości związane z pozbawieniem człowieka wolności zazwyczaj rosną wraz z wydłużaniem się jego czasu (ze względu na skutki osobiste, rodzinne, społeczne), nie może przesłaniać okoliczności, że - zwłaszcza przypadku osób, które spotykają się z taką sytuacją po raz pierwszy - największy stres i naturalny lęk, czasem szok wywołują pierwsze godziny i dni więziennej izolacji, co winno znaleźć stosowne odzwierciedlenie w wysokości zasądzonego zadośćuczynienia.” (wyrok SA w

Szczecinie z 30.05.2019r., II AKA 48/19, LEX nr 2722087). Stanowisko to podziela Sąd odwoławczy. Znajduje ono także zastosowanie wobec osób, które nie pierwszy raz zostały pozbawione wolności, w sytuacji gdy było wynikiem niewątpliwie niesłusznego zatrzymania.

Wobec tego, zasadnie Sąd I instancji przyjął, że wnioskodawca doznał krzywdy na skutek zatrzymania i ocenie poddał jej rozmiar. Na ten z kolei wpływ miały prawidłowo ustalone przez Sąd Okręgowy okoliczności jak to, że M. F. był zatrzymany przez 17 godzin, gdy miał świadomość, iż zatrzymanie nie powinno mieć miejsca ponieważ nie dopuścił się czynu, który stał się powodem jego zatrzymania, odczuwał upokorzenie wynikające z faktu pozbawienia go własnej odzieży, odczuwał dyskomfort psychiczny związany z pozbawieniem wolności. W przekonaniu Sądu odwoławczego, te prawidłowo ustalone okoliczności, nie zostały wystarczająco oszacowane podczas ustalania kwoty należnego wnioskodawcy zadośćuczynienia, do czego znajdzie się odniesienie w dalszej części uzasadnienia, przy omawianiu zarzutów zawartych w apelacji pełnomocnika wnioskodawcy.

Warto podkreślić, że Sąd I instancji nie kwestionował tego, że zatrzymanie odzieży wnioskodawcy było zgodne z obowiązującymi przepisami. Nie ustalił, by były to brudne ubrania. Nie twierdził też, że M. F. był traktowany w sposób niehumanitarny. W związku z tym, argumenty podnoszone w tym zakresie w

apelacji nie miały wpływu na treść zaskarżonego wyroku.

Nie miał racji apelujący, gdy twierdził, że M. F. nie przedstawił żadnego dowodu, z którego wynikałaby doznana krzywda. Przede wszystkim trzeba wskazać, że jego zeznania stanowiły dowód w sprawie, który podlegał ocenie na gruncie art. 7 k.p.k. Dowód ten został poddany krytycznej, wyważonej ocenie, spełniającej standardy określone przywołanym przepisem, czego skutkiem było to, że Sąd I instancji częściowo dał mu wiarę, a w części tej wiarygodności odmówił, mając na uwadze inne dowody przeprowadzone w toku postępowania. W końcu, Sąd Okręgowy odwoływał się też do innych dowodów, które pozwoliły m.in. na ustalenie, że wnioskodawca został zatrzymany, czasu w którym był pozbawiony wolności, warunków w jakich wówczas przebywał.

Zarzut 1) c

Nie był zasadny zarzut obrazy art. 7 k.p.k. Jak już wskazano wyżej – ocena zeznań M. F. zgodna była ze standardami określonymi przywołanym przepisem. Nie mogło okazać się skuteczne wskazanie przez apelującego, że zeznania te były częściowo sprzeczne z zeznaniami drugiego z zatrzymanych B. F. (1), gdy istotne sprzeczności w ich relacjach miał na uwadze Sąd Okręgowy i stały się powodem częściowego odmówienia wiarygodności zeznaniom M. F., o czym świadczy treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku na kartach 4 do 5 i 14.

Zarzut 1) d

Rację należało przyznać apelującemu, że Sąd Okręgowy

w Słupsku dopuścił się obrazy przepisu postępowania, a więc art. 554 § 3 k.p.k. co polegało na tym, że zawiadamiając o terminie rozprawy organ reprezentujący Skarb Państwa – nie przesłał mu odpisu wniosku o zadośćuczynienie. Czynność tę wykonano po przeprowadzeniu dwóch terminów rozprawy, na żądanie pełnomocnika reprezentanta Skarbu Państwa. Istotne jest jednak, że apelujący nie wykazał, by uchybienie to mogło mieć wpływ na treść wyroku. Pełnomocnik Skarbu Państwa – Komendanta Miejskiego Policji w S. wskazał wprawdzie, że takie procedowanie Sądu I instancji uniemożliwiło stronie, którą reprezentuje skuteczną obronę przed zgłoszonym roszczeniem, jak i zadawanie pytań wnioskodawcy i świadkom, jednak argumenty te nie były trafne. Przede wszystkim należy wskazać, że reprezentant Skarbu Państwa został zawiadomiony o wszystkich terminach rozprawy. Nie było więc przeszkód, by jego pełnomocnik stawiał się na każdy z nich, w tym aby już na pierwszym zażądał odroczenia rozprawy, by umożliwić mu należyte przygotowanie się. Następnie, gdy pełnomocnik Skarbu Państwa otrzymał odpis wniosku, miał możliwość zapoznania się z aktami sprawy, stawienia się na kolejnym terminie rozprawy i zażądania ponownego przesłuchania wnioskodawcy i świadków, a tego nie uczynił. Pełnomocnik złożył natomiast odpowiedź na wniosek, w którym odniósł się do jego treści, jak też zawarł w nim wnioski dowodowe. W końcu, pełnomocnik miał możliwość odniesienia się do wszystkich dowodów w złożonej

apelacji. Nadto miał też możliwość czynnego uczestniczenia w rozprawie odwoławczej i składania wniosków, z czego nie skorzystał. Istotne jest więc, że apelujący nie wykazał, by brak doręczenia mu wniosku wraz z zawiadomieniem o terminie rozprawy, który uzyskał w toku postępowania przed Sądem Okręgowym i mógł się do niego odnieść – mógł mieć wpływ na treść wyroku. Podobnie jak nie przekonał Sądu odwoławczego, że faktycznie został pozbawiony możliwości zadania pytań świadkom, skoro nie wnioskował o ich ponowne przesłuchanie, jak też, aby pytania, które zamierzał zadać mogły mieć istotne dla rozstrzygnięcia.

Z tych względów zarzut uznano także za niezasadny.

Zarzut 1) e

Jako chybiony oceniono zarzut obrazy przepisów art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k.

w zw. z art. 193 k.p.k. i art. 194 k.p.k. Rację należało w tym zakresie przyznać Sądowi I instancji, który oddalając wniosek pełnomocnika reprezentanta Skarbu Państwa o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego psychiatry na okoliczność wystąpienia dyskomfortu psychicznego u wnioskodawcy i stopnia przyczynienia się zatrzymania do jego powstania – uznał go za nieprzydatny dla rozstrzygnięcia sprawy. Zasadnie Sąd Okręgowy stwierdził, że ustalenie dyskomfortu psychicznego nie wymaga wiedzy specjalnej psychiatry, gdy zatrzymany nie twierdził, że skutkiem zatrzymania

były dolegliwości psychiczne (k.108 akt sprawy).

Trzeba mieć na uwadze, że psychiatra to lekarz, który zajmuje się badaniem, diagnostyką i leczeniem zaburzeń psychicznych. Objawy, który mogą uzasadniać skorzystanie z jego pomocy to m.in. zaburzenia nastroju, lęk, zaburzenia snu, przewlekłe uczucie zmęczenia, zaburzenia psychotyczne. Wobec tego nie może uzasadniać skorzystania z wiedzy specjalnej psychiatrii pojawienie się u określonej osoby subiektywnych odczuć, a do takich należy dyskomfort, a więc uczucie psychicznej lub fizycznej niewygody.

W żadnym wypadku z ustaleń Sądu I instancji nie wynikało, jak sugeruje w uzasadnieniu apelacji pełnomocnik, by u M. F. wystąpił trwały uszczerbek na zdrowiu.

Nie można zgodzić się z apelującym, że w sprawie nie zostały przedstawione dowody świadczące o tym, by wnioskodawca spotkał się w mediach

z nieprzychylnymi komentarzami, gdy taki komentarz został dołączony do akt sprawy w postaci wydruku (k. 7). Oczywiście nie dotyczył on wymienionego

z imienia i nazwiska wnioskodawcy, miał charakter ogólny i odnosił się do osób zatrzymanych. O ile wnioskodawca mógł odebrać go osobiście, skoro był jednym z zatrzymanych, to nie sposób uznać, by w sposób istotny przyczyniło się to do utraty jego dobrego imienia, skoro komentarz miał bardzo ogólny charakter.

Zarzut 1) f

Zarzut ten o tyle tylko okazał się skuteczny, że doprowadził

do korekty zaskarżonego wyroku polegającej na zastąpieniu w punkcie I zwrotu: „Komendy Miejskiej Policji w S.”, zwrotem: „Komendanta Miejskiego Policji w S.”. Zmiana ta wynikała wyłącznie z właściwego określenia organu reprezentującego Skarb Państwa zgodnie z art. 554 § 2 b pkt 3 k.p.k. Nie jest nim bowiem komenda miejska, a komendant miejski.

Zgodnie z przywołanym przepisem, chodzi w nim o organ niesądowy, który dokonał zatrzymania w znaczeniu faktycznym, jak i prawnym. Pierwszy przypadek dotyczy faktycznych zatrzymań w trybie art. 244 k.p.k. i organem reprezentującym Skarb Państwa jest wówczas Policja. Skoro w niniejszej sprawie zatrzymania dokonali funkcjonariusze KMP w S., to nie może być wątpliwości co do tego, że to Komendant Miejski Policji w S. jest statio fisci Skarbu Państwa. Trzeba mieć na uwadze, że uwzględniając art. 6 ust. 2 ustawy z 16 grudnia 2016 roku o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz.U. 2021.1933 t.j.) to kierownicy jednostek reprezentują Skarb Państwa w odniesieniu do nabytego i powierzonego tym jednostkom mienia Skarbu Państwa i w zakresie zadań ich urzędów, określonych w odrębnych przepisach. Jednostki to m.in. urzędy, biura, kancelarie, ministerstwa, komendy. Jeśli dodatkowo uwzględnić zapisy ustawy o Policji z dnia 6 kwietnia 1990 roku, a w szczególności treść art. 6, (Dz.U. 2023.171 t.j.) to nie może być wątpliwości, że komendant miejski policji pełni funkcję kierownika w komendzie miejskiej.

Zarzut przedstawiony przez apelującego uznano jednak za niezasadny, ponieważ jego istotą nie był brak precyzji w określeniu statio fisci, a w ogóle zanegowanie możliwości określenia w wyroku statio fisci jako Komendanta Miejskiego Policji w S.. Według apelującego, w zaskarżonym wyroku należało wyłącznie wskazać na Skarb Państwa jako zobowiązany do zapłaty zasądzonego roszczenia. Jednocześnie pełnomocnik odwołał się do orzeczeń sądowych, w których wskazano, że stosownie do ustawy budżetowej oraz planów stanowiących jej wykonanie środki finansowe na zaspokojenie roszczeń związanych z zasądzonymi odszkodowaniami za niesłuszne skazanie lub stosowanie środków przymusu pozostają w dyspozycji prezesów sądów okręgowych.

Sąd odwoławczy nie podziela jednak stanowiska pełnomocnika reprezentanta Skarbu Państwa. W pełni natomiast akceptuje stanowisko

i rozważania zaprezentowane w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2022 roku, sygn. akt I Ka 2/22 (LEX nr 3416414), zgodnie z którymi: „głównym motywem, który przyświecał prawodawcy, gdy wprowadzał przepisy art. 554 § 2a i 2b k.p.k., przywracające "w postępowaniu odszkodowawczym udział

w charakterze strony organu reprezentującego Skarb Państwa", było "zabezpieczenie interesów majątkowych Skarbu Państwa". Projektowane regulacje "miały na celu wzmocnienie ochrony interesów majątkowych Skarbu Państwa w tym postępowaniu i jednoznaczne wskazanie, który z organów Państwa odpowiada

za ich ochronę w danym postępowaniu" (projekt ustawy o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw - Druk sejmowy z dnia 21 lutego 2019 r., nr 3251, s. 72 uzasadnienia). Bez wątplenia zaś potrzeba należytego zabezpieczenia interesów Skarbu Państwa

i jednoznacznego wskazania, który z organów odpowiada za ich ochronę w danym postępowaniu, aktualizuje się również w postępowaniu

o odszkodowanie i zadośćuczynienie, o którym mowa w ustawie lutowej (podobnie D. Świecki (w:) B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki, Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2022, komentarz do art. 554, teza 17)." Następnie Sąd Najwyższy wskazał: „Pamiętać bowiem należy, że przepisy rozdziału 58 k.p.k. stosujemy

w sprawach o roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lutowej odpowiednio, a ponadto art. 558 k.p.k. odsyła do odpowiedniego stosowania - w kwestiach nieuregulowanych w tym kodeksie - do przepisów k.p.c.

Z powyższego wynika, że w zakresie tych roszczeń, w których ustalenie statio fisci nie jest możliwe w oparciu o dodany do art. 554 paragraf 2b k.p.k., podmiot reprezentujący Skarb Państwa winien być ustalany na podstawie art. 67 § 2 k.p.c., który stanowi, że za Skarb Państwa podejmuje czynności procesowe organ państwowej jednostki organizacyjnej, z której działalnością wiąże się dochodzone roszczenie lub organ jednostki nadrzędnej. W zakresie określonym odrębną ustawą za Skarb Państwa czynności procesowe podejmuje Prokuratoria Generalna

Rzeczypospolitej Polskiej. Treść art. 67 § 2 k.p.c. nie pozostawia również wątpliwości, że decydując się na wskazanie w art. 554 § 2b k.p.k. organów reprezentujących Skarb Państwa w toczących się, na podstawie przepisów k.p.k., procesach o odszkodowanie i zadośćuczynienie, prawodawca musiał potraktować wskazane w tym przepisie sądy jako "jednostki organizacyjne, z których działalnością wiąże się dochodzone roszczenie". Powyższy pogląd znajduje również swoje wsparcie w poglądach doktryny, gdzie podkreśla się, że warunki posiadania uprawnienia do reprezentowania Skarbu Państwa, są »oparte na kryterium "zawinienia" w zaistnieniu podstawy do dochodzenia odszkodowania. Z § 2b pkt 1 i 2 wynika, że organem reprezentującym Skarb Państwa jest prezes tego sądu, w którym doszło do wydania lub skontrolowania i utrzymania w mocy niezasadnej decyzji stanowiącej następnie podstawę do dochodzenia odszkodowania. Podobne kryterium zastosowano do organu niesądowego w pkt 3, skoro chodzi tu o sytuację, gdy ten organ niezasadnie dokonał zatrzymania, co stwierdził sąd w toku kontroli zażaleniowej, albo gdy nie rozpoznawał zażalenia na zatrzymanie« (D. Świecki (w:) B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki, Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2022, komentarz do art. 554, teza 15). W tym stanie rzeczy, nie może budzić wątpliwości, że skoro to Sąd Najwyższy był sądem, który wydał ostateczne orzeczenie kończące postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności karnej, utrzymując w mocy wyrok

Sądu Marynarki Wojennej w G. z dnia 10 lutego 1988 r., sygn. Sm. (...), którego wykonanie wyrządziło wnioskodawcy krzywdę będącą źródłem roszczenia o zadośćuczynienie dochodzonego w niniejszym postępowaniu, to Sąd Najwyższy musiał być wskazany w treści wyroku jako statio fisci Skarbu Państwa.”

Te rozważania i podsumowujące je wnioski, choć dotyczyły odmiennego stanu faktycznego i poczynione zostały przy uwzględnieniu przepisów ustawy lutowej, miały charakter uniwersalny, to znaczy odnosiły się również do rozstrzygnięć wydawanych w oparciu wyłącznie o przepisy rozdziału 58 kodeksu postępowania karnego. Wynikała z nich jednoznacznie powinność wskazania w treści wyroku statio fisci Skarbu Państwa, a nie było wątpliwości, że w niniejszej sprawie był to Komendant Miejski Policji w S..

Nie stanowiły przeszkody do takiego rozstrzygnięcia zapisy ustawy budżetowej. Także do tej kwestii odniósł się Sąd Najwyższy w przywołanym wyroku, wskazując: „Odnosząc się natomiast do kwestii środków, z których wskazana w wyroku statio fisci Skarbu Państwa ma pokryć zasądzone od Skarbu Państwa roszczenie, należy przypomnieć, że zgodnie z art. 164 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, wydatki nieprzewidziane, których obowiązkowe płatności wynikają z tytułów wykonawczych, wyroków sądowych lub ugód, mogą być dokonywane bez względu na poziom środków finansowych zaplanowanych na ten cel. Odpowiednia zmiana planu wydatków powinna nastąpić w

trybie przeniesień wydatków z innych podziałek klasyfikacji wydatków lub z rezerw celowych.

W myśl ustępu drugiego tego artykułu, do przeniesień, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się ograniczeń wynikających z art. 171 ust. 1-5. Warto podkreślić, że w komentarzach do tego artykułu zauważa się, że najczęściej jednostki organizacyjne występujące jako statio fisci Skarbu Państwa nie są przygotowane organizacyjnie i finansowo do zapłaty zasądzonych kwot, jako że nie są one przewidziane w ich planach finansowych. Z uwagi na powyższe organy te zwracają się wtedy do Ministra Finansów z wnioskiem o dokonanie przeniesienia wydatków w ramach danej części budżetowej albo do Rady Ministrów o przyznanie dotacji z rezerwy celowej (zob. W. Miemieć (w:) Ustawa o finansach publicznych. Komentarz, wyd. II, red. Z. Ofiarski, Warszawa 2020, komentarz do art. 164, teza 5).”

Wobec tego zarzut przedstawiony przez apelującego nie zasługiwał na uwzględnienie.

Zarzut 1) g

Chybiony jest zarzut obrazu przepisów postępowania, gdy jako taki apelujący wskazał § 11 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych i uchybienia dopatrywał się w nieprzyznaniu kwoty 1152 zł za prowadzenie sprawy.

Trzeba przypomnieć, że zarzut obrazu przepisów postępowania (art. 438 pkt 2 k.p.k.) może odnosić się wyłącznie do przepisów procesowych, przy czym chodzi

przede wszystkim o przepisy postępowania karnego, ale także o przepisy postępowania cywilnego w wypadkach, gdy mają odpowiednie zastosowanie

w procedurze karnej. Poza tym obraza przepisów postępowania może polegać na uchybieniu przepisom ratyfikowanych umów międzynarodowych, jak też polegać na naruszeniu tzw. unijnego prawa wtórnego, obejmującego akty prawne, które wydawane są przez instytucje Unii Europejskiej na podstawie kompetencji przyznanych w prawie pierwotnym, to jest w Traktacie o Unii Europejskiej oraz Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (J. Zagrodnik, obrońca i pełnomocnik..., s. 507).

Apelujący pełnomocnik nie przywołał takich przepisów postępowania karnego, jak i cywilnego, które zostałyby obrażone przez Sąd I instancji, który nie zasądził wynagrodzenia na jego rzecz. Już z tego powodu przedstawiony zarzut nie mógł zostać uznany za trafny. Warto wskazać, że brak przepisów karnych procesowych, które pozwoliłyby na zasądzenie wynagrodzenia na rzecz pełnomocnika reprezentującego *statio fisci* Skarbu Państwa, w sytuacji gdy uznano za zasadne roszczenie wnioskodawcy, co doprowadziło do zasądzenia od tego podmiotu na rzecz wnioskodawcy części dochodzonego roszczenia o zadośćuczynienie. Z uwagi na treść art. 558 k.p.k., przy uznaniu, że kwestia ta nie została uregulowana w Kodeksie postępowania karnego, trzeba także zauważyć, że apelujący nie wskazał przepisów postępowania cywilnego, które mogłyby w zaistniałym układzie procesowym stać się podstawą do zasądzenia

przedmiotowego wynagrodzenia. Trzeba przypomnieć, że art. 98 k.p.c. ustanawia dwie zasady rozstrzygnięcia o kosztach procesu: zasadę odpowiedzialności za wynik procesu oraz zasadę kosztów niezbędnych i celowych. W szczególności na podkreślenie zasługuje, że zasadna odpowiedzialności za wynik oznacza, że strona która sprawę przegrała, zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu. Analizując kolejne przepisy postępowania cywilnego trzeba oczywiście mieć na uwadze obowiązujące uzupełniające zasady w zakresie kosztów, a więc zawinienia (art. 101, 103, 110, 183 § 6, art. 458 § 12 i art. 842 § 1 k.p.c.), słuszności (art. 102 k.p.c.) i kompensaty (art. 100 i 104 k.p.c.). Apelujący nie wykazał, by te uzupełniające zasady znajdowały zastosowanie w sprawie.

Wnoszący apelację nie potrafił określić przepisów postępowania, na mocy których żądana kwota wynagrodzenia powinna zostać zasądzona od wnioskodawcy, gdy jego roszczenie zostało częściowo uwzględnione, a także musząc sobie zdawać sprawę z treści art. 554 § 4 k.p.k.

Wobec tego, nie stwierdzono obrazy przepisów postępowania, która mogłaby mieć wpływ na treść wyroku. Z pewnością do takich nie należał przywołany w środku zaskarżenia przepis aktu wykonawczego do ustawy o radcach prawnych.

Zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych.

Skoro te zarzuty miały być, jak wynika z ich treści, konsekwencją obrazy przepisów postępowania,

przedstawionej we wcześniejszej części apelacji,

a takiej nie stwierdzono, to również jako chybione oceniono zarzuty błędów ustaleniach faktycznych. Jak wskazano uprzednio, zatrzymanie wnioskodawcy było niewątpliwie niesłuszne i wiązała się z nim krzywda wnioskodawcy,

z powodów ustalonych przez Sąd Okręgowy. O tym, że krzywda po stronie M. F. nie wystąpiła nie świadczy z pewnością to, że zatrzymanie

i pobyt w pomieszczeniu dla osób zatrzymanych nie były dla wnioskodawcy niczym nowym i nadzwyczaj dolegliwym. Dolegliwość bowiem nie musi być nadzwyczajna, by można było stwierdzić wystąpienie krzywdy, a uprzedni pobyt w izolacji też jej nie niweluje, zwłaszcza, gdy w niniejszej sprawie M. F. miał świadomość, że nie dopuścił się przestępczego zachowania, które doprowadziło do jego zatrzymania i izolacji z tym związanej.

Wobec niezasadności zarzutów pełnomocnika reprezentanta Skarbu Państwa, na uwzględnienie nie zasługiwały wnioski o zmianę lub uchylenie zaskarżonego wyroku do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji, jak też o zasądzenie kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa.

Zarzuty zawarte w apelacji pełnomocnika wnioskodawcy.

1)

Częściowo zasadne okazały się zarzuty: obrazy przepisów postępowania, to jest art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 558 k.p.k. w zw. z art. 445 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 448 k.c., co polegało na zasądzeniu kwoty 1000

złoty tytułem zadośćuczynienia, która pozostawała niewspółmierna do krzywdy poniesionej przez wnioskodawcę, jak też błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez nienadanie należytej wagi okolicznościom wskazującym na stopień doznanego przez wnioskodawcę cierpienia, gdy okoliczności sprawy przemawiały za zasądzeniem wyższej kwoty zadośćuczynienia. Przy czym w ocenie Sądu odwoławczego dostrzeżone okoliczności, które pozwoliły na ustalenie krzywdy wnioskodawcy, zostały prawidłowo dostrzeżone przez Sąd Okręgowy, jednak nie zostały w wystarczającym stopniu docenione podczas oszacowania wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. To doprowadziło do dodatkowego zasądzenia kwoty 2000 złotych na rzecz wnioskodawcy, ponad uprzednio zasądzoną kwotę 1000 złotych. Nie wszystkie jednak okoliczności przywołane przez apelującego znalazły potwierdzenie w faktach, bądź miały tak istotną wymowę, by doszło do zasądzenia dodatkowej kwoty w wysokości 4000 złotych, co dawałoby łączną kwotę zadośćuczynienia w wysokości 5000 złotych.

Rzeczywiście, Sąd I instancji w niewystarczającym stopniu uwzględnił to, że zatrzymanie M. F. trwało ponad 17 godzin. Jak już wskazano nie ma wątpliwości, że nawet krótkotrwałe pozbawienie wolności człowieka wyrządza mu znaczną krzywdę, dolegliwości z nim związane rosną wraz wydłużaniem się jego czasu. Wprawdzie M. F. nie spotkał się z taką sytuacją pierwszy raz w życiu, ale w tym wypadku miał świadomość,

że dolegliwość, która go spotkała jest zupełnie bezpodstawna, a więc musiał ją odczuwać jako dużo bardziej dotkliwą niż wówczas, gdy miał świadomość, iż była następstwem jego zachowania. Ta przymusowa izolacja była dla niego tym bardziej uciążliwa, że połączona była z koniecznością przebrania się w inną odzież, a więc oddaniem własnych ubrań, co w oczywisty sposób jest niekomfortowe, a jednocześnie po osadzeniu w celi odczuwał chłód. Bez wątplenia w tych okolicznościach zatrzymanie trwające ponad 17 godzin musiało się wiązać ze stresem wnioskodawcy, jak i uczuciem poniżenia.

Zasądzona kwota 1000 złotych zadośćuczynienia jawiła się jako nieadekwatnie niska w stosunku do doznanej przez wnioskodawcę krzywdy i niestanowiąca odczuwalnej dla niego kompensacji doświadczonej krzywdy, również uwzględniając przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia kryteria pomocnicze w postaci aktualnych warunków oraz stopy życiowej społeczeństwa, na co zasadnie zwrócił uwagę apelujący.

Pozostałe elementy składające się na krzywdę M. F. zostały prawidłowo dostrzeżone i ocenione przez Sąd I instancji, bez konieczności ich ponownego przywoływania.

Mając to na uwadze, Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w punkcie II w ten sposób, że zasądził od Skarbu Państwa - Komendanta Miejskiego Policji w S. na rzecz wnioskodawcy M. F., ponad kwotę określoną w punkcie I zaskarżonego wyroku, dodatkowo 2000 złotych z tytułu zadośćuczynienia za doznaną

krzywdę, wynikłego z niewątpliwie niesłusznego zatrzymania w okresie od 16 września 2021 roku godzina 19:30 do dnia 17 września 2021 roku godzina 13:20.

W ocenie Sądu II instancji łączna kwota zasądzonego zadośćuczynienia w wysokości 3000 złotych jawi się jako odpowiednia do rozmiaru doznanej przez M. F. krzywdy.

Zasądzona na rzecz wnioskodawcy kwota łączna 3 000 zł zadośćuczynienia, w realiach przedmiotowej sprawy, jak też obiektywnie, jawi się jako adekwatna. Uwzględnia prawidłowo ustalone co do zasady okoliczności sprawy, z jednej strony krzywdę wyrządzoną wnioskodawcy w związku

z zatrzymaniem, a z drugiej aktualne warunki i przeciętny poziom stopy życiowej społeczeństwa, nie stanowiąc źródła bezpodstawnego wzbogacenia się wnioskodawcy. Pełnomocnik wnioskodawcy nie przytoczył argumentów, które mogłyby doprowadzić do zasądzenia tej kwoty jako wyższej, wnioskowanej przez niego. Pozostałe, przywołane przez apelującego okoliczności pozostawały w polu widzenia Sądu Okręgowego. W szczególności Sąd ten miał na uwadze, że zatrzymujący M. F. funkcjonariusze kierowali wobec niego obraźliwe uwagi, a zatrzymanie spowodowało nieprzychylnie komentarze w internecie. Jednak zasadnie zwrócił uwagę na to, że zachowanie funkcjonariuszy nie było postrzegane przez wnioskodawcę jako dolegliwe. Natomiast, jak już wskazano wyżej, komentarze w mediach społecznościowych nie odnosiły się bezpośrednio do osoby

wnioskodawcy, a dotyczyły osób zatrzymanych, a zatem nie mogły wpłynąć w istotny sposób na ocenę krzywdy doznanej z tego tytułu przez niego jako takiej, która powinna wpłynąć na podwyższenie zadośćuczynienia ponad przyznane po zmianie wyroku przez Sąd odwoławczy.

Resumując, biorąc pod uwagę całokształt okoliczności wiążących się

z zatrzymaniem M. F., należy uznać, że uzasadniają one przyznanie mu zadośćuczynienia w łącznej kwocie 3 000 zł, a apelujący nie przedstawił argumentów przemawiających za dalszym jej podwyższeniem. Wobec tego w pozostałym zakresie wniosek pełnomocnika wnioskodawcy o zadośćuczynienie – został oddalony.

2).

Jako zasadny oceniono zarzut pełnomocnika wnioskodawcy w postaci obrazy przepisu postępowania, tj. art. 554 § 4 k.p.k.

Należy zgodzić się z apelującym, że nieprawidłowe było stanowisko Sądu Okręgowego, że wnioskodawca nie udokumentował w żaden sposób poniesionych kosztów ustanowienia pełnomocnika, a przedłożony paragon na kwotę 1500 złotych nie stanowi dowodu wystarczającego do wykazania poniesionych przez M. F. kosztów w związku z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru, na skutek czego doszło do zasądzenia na rzecz wnioskodawcy zaniżonej kwoty 336 złotych zwrotu wydatków z tytułu ustanowienia pełnomocnika.

Na akceptację nie zasługiwało stanowisko Sądu I instancji, że w sprawie nie udokumentowano poniesienia przez wnioskodawcę wydatków z tytułu ustanowienia

pełnomocnika w kwocie 1500 złotych, skoro obowiązujące przepisy nie wymagają wprost udokumentowania ich poniesienia, a w tym zakresie zostało złożone oświadczenie pełnomocnika, które należało oceniać

w powiązaniu z przedłożonym paragonem fiskalnym opiewającym na kwotę 1500 złotych, niezależnie od czasu, kiedy został wytworzony i dostarczony do akt sprawy. Jako nieprawdopodobne uznać należy, by adwokat, będący pełnomocnikiem złożył nieprawdziwe oświadczenie i przedłożył dokument

w postaci paragonu, który nie miał związku ze sprawą, zwłaszcza gdy pełnomocnik z wyboru mógł oczekiwać wynagrodzenia za wykonane czynności, a określone z tego tytułu wynagrodzenie nie jawiło się jako zawyżone. Ten wniosek znalazł dodatkowe potwierdzenie w kopii umowy zlecenia dołączonej do apelacji pełnomocnika wnioskodawcy, z której jednoznacznie wynikało, że M. F. zlecił adw. B. F. prowadzenie sprawy

o zadośćuczynienie za niesłuszne zatrzymanie w dniu 16 września 2021 roku, adwokat zleczenie przyjął, strony ustaliły wartość zlecenia na kwotę 1500 złotych za pierwszą instancję. Umowa została zawarta 6 lutego 2022 roku.

Podstawę do zwrotu wnioskodawcy uzasadnionych wydatków z tytułu ustanowienia pełnomocnika stanowił art. 554 § 4 k.p.k. Przypomnieć trzeba, że zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze opłaty za czynności adwokackie ustala umowa z klientem. Jednak zgodnie z art. 16 ust. 2 tej ustawy „Minister Sprawiedliwości (...), określi, w drodze rozporządzenia, wysokość

opłat za czynności adwokackie przed organami sprawiedliwości, stanowiących podstawę do zasądzenia przez sądy kosztów zastępstwa prawnego i kosztów adwokackich, mając na względzie, że ustalenie opłaty wyższej niż stawka minimalna, o której mowa w ust. 3, lecz nie przekraczającej sześciokrotności tej stawki, może być uzasadnione rodzajem i zawilnością sprawy oraz niezbędnym nakładem pracy adwokata”.

Zgodnie z § 11 ust. 4 pkt 6 rozporządzenia w sprawie opłat za czynności adwokackie z 22 października 2015 roku (Dz.U. 2015.1800) stawki minimalne wynoszą za prowadzenie spraw o odszkodowanie za niesłuszne skazanie lub ukaranie, aresztowanie lub zatrzymanie, w tym spraw wynikających z przepisów o uznanie za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego - 240 zł. Natomiast zgodnie z § 15 ust. 1: opłaty stanowiące podstawę zasądzania kosztów zastępstwa prawnego i kosztów adwokackich ustala się z uwzględnieniem stawek minimalnych określonych w rozdziałach 2-4, a zgodnie z § 15 ust. 3: opłatę w sprawach wymagających przeprowadzenia rozprawy ustala się w wysokości przewyższającej stawkę minimalną, która nie może przekroczyć sześciokrotności tej stawki, ani wartości przedmiotu sprawy, jeśli uzasadnia to:

1)

niezbędny nakład pracy adwokata, w szczególności poświęcony czas na przygotowanie się do prowadzenia sprawy, liczba stawiennictw w

sądzie, w tym na rozprawach i posiedzeniach, czynności podjęte w sprawie, w tym czynności podjęte w celu polubownego rozwiązania sporu, również przed wniesieniem pozwu;

2)

wartość przedmiotu sprawy;

3)

wkład pracy adwokata w przyczynienie się do wyjaśnienia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jak również do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia istotnych zagadnień prawnych budzących wątpliwości w orzecznictwie i doktrynie;

4)

rodzaj i zawilość sprawy, w szczególności tryb i czas prowadzenia sprawy, obszerność zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lub biegłych sądowych, dowodu z zeznań świadków, dowodu z dokumentów, o znacznym stopniu skomplikowania i obszerności.

Zwrócić też należy uwagę na dwa rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego. Zgodnie z nimi: „Wynagrodzenie adwokata ustanowionego z wyboru ustalane jest w granicach dopuszczalnej, szerokiej autonomii (art. 16 ust. 1 ustawy z 1982 r. – Prawo o adwokaturze). Zasada umowności ustalania opłat za czynności adwokackie, uwzględniająca prawa rynku, obowiązuje jednak tylko między stronami umowy. W przypadku opłat za czynności adwokackie przed

organami wymiaru sprawiedliwości, stanowiących podstawę do zasądzenia zwrotu kosztów obrony, sytuacja przedstawia się inaczej, gdyż podlegają one określonym limitom. Zasądzenie kosztów obrony wyższych od wskazanych powyżej stawek minimalnych (maksymalnie w wysokości ich sześciokrotności) w sprawach wymagających przeprowadzenia rozprawy wymaga wykazania i ustalenia okoliczności uzasadniających takie rozstrzygnięcie wymienionych w § 15 ust. 3 rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Ocenie sądu podlegają takie wyznaczniki, jak m.in. nakład pracy adwokata w korelacji względem rodzaju i stopnia zawłości sprawy oraz obszerności materiału dowodowego” (postanowienie SN z 5.03.2021r., IV KK 319/19, LEX nr 3189930); „Zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy z 1082 r. – Prawo o adwokaturze, opłaty za czynności adwokackie ustala umowa z klientem, niemniej umowa ta jest wiążąca tylko w relacji pomiędzy obrońcą będącym adwokatem i jego mocodawcą. Ustalona w umowie wysokość opłat za czynności adwokackie nie musi stanowić podstawy zasądzenia przez sąd poniesionych przez tę stronę kosztów zastępstwa prawnego.” (postanowienie SN z 18.02.2020r., V KK 534/18, LEX nr 3260337).

Nadto należało zgodzić się z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2019 roku, sygn. akt IV KK 124/19 (LEX nr 2751792), w którym stwierdzono, że: ”W sprawach, w których rozprawa trwa dłużej niż jeden dzień, podstawę zasądzenia opłaty za czynności adwokata z tytułu zastępstwa

prawnego, o której mowa w § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów niepłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 461) stanowi stawka minimalna ustalona zgodnie z regułą określoną w jego § 16. Oznacza to, że górnej granicy opłaty za czynności adwokata w sprawie oskarżonego nie wyznacza sześciokrotność kwoty 360 zł - stanowiącej przewidzianą w § 14 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia stawkę minimalną za obronę w postępowaniu szczególnym przed sądem rejonowym, lecz sześciokrotność kwoty za obronę w takim postępowaniu, ustalonej w oparciu

o przepis § 16 rozporządzenia - tj. podstawowej stawki minimalnej powiększonej o 20% za każdy następny dzień rozprawy.”

Stanowisko zawarte w tym orzeczeniu, które wprawdzie odnosiło się do przepisów nieobowiązującego rozporządzenia z dnia 28 września 2002 roku, z uwagi na podobieństwo z obecnymi regulacjami, zachowuje swą aktualność również na gruncie obecnie obowiązujących rozporządzeń odnoszących się do opłat za czynności adwokackie i oznacza w niniejszej sprawie, że przy określaniu górnej granicy opłaty, a więc sześciokrotności stawki minimalnej należy dodatkowo uwzględnić wskazanie zawarte w § 17 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 z późn. zm), z którego wynika, że

w sprawach o których mowa w § 11-13, w których rozprawa trwa

dłużej niż jeden dzień, stawka minimalna ulega podwyższeniu za każdy następny dzień

o 20 %. To oznacza, że w niniejszej sprawie, przy trzech terminach rozprawy stawkę minimalną należało określić na kwotę 336 złotych (240 zł + 20% tj. 48zł + 20% tj. 48 zł). Wobec tego sześciokrotność stawki minimalnej w tym wypadku należało określić na 2016 złotych (6 x 336zł).

Do trafności powyższego stanowiska Sądu Najwyższego przekonują sprawy, jak ta, której dotyczyło omawiane orzeczenie, a więc takie, w których odbyła się znaczna ilość terminów rozprawy. Obrona stanowiska, że górną granicę opłaty stanowi wyłącznie sześciokrotność stawki minimalnej określonej w rozdziałach 2 – 4 mogłaby prowadzić do sytuacji, w których ciężar finansowy dochodzenia uzasadnionych roszczeń ponosić musiałaby w znacznej części sama strona, a w sprawach, w których rozstrzygana jest kwestia odpowiedzialności karnej i kończą się uniewinnieniem, znaczna część poniesionych kosztów obrony mogłaby obciążać osobę uniewinnioną. To z kolei mogłoby prowadzić do sytuacji ograniczających prawo do obrony, które również polega na możliwości skorzystania z pomocy obrońcy, pełnomocnika z wyboru.

Jako nietrafne oceniono więc stanowisko Sądu I instancji, że kwota zwrotu wydatków poniesionych przez wnioskodawcę z tytułu ustanowienia pełnomocnika powinna zostać określona na poziomie stawki minimalnej, a więc 240 złotych, powiększonej o 20 % za dwa kolejne terminy rozprawy.

W ocenie Sądu odwoławczego, nakład pracy pełnomocnika z wyboru był istotny, świadczy o tym ilość dowodów koniecznych do przeprowadzenia w sprawie, wymagająca zapoznania się z nimi i aktywności ze strony adwokata, która polegała również na konieczności trzykrotnego udziału w rozprawie, jak też istotnego nakładu czasu niezbędnego do przygotowania się do niej i udziału w kolejnych czynnościach procesowych. Te przesłanki z pewnością przemawiały za zasądzeniem na rzecz wnioskodawcy kwoty rzeczywiście poniesionych przez niego wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru w kwocie 1500 złotych, która nie przekraczała sześciokrotności stawki minimalnej, obliczonej według wskazanych wyżej reguł.

Dlatego też, uznając za zasadny omawiany zarzut pełnomocnika, zmieniono zaskarżony wyrok w punkcie III poprzez podwyższenie zasądzonej kwoty zwrotu kosztów poniesionych w związku z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru w postępowaniu przed Sądem I instancji, do kwoty 1500 złotych.

Wnioski

Zawarte w apelacji pełnomocnika reprezentanta Skarbu Państwa: o zmianę wyroku Sądu I instancji w zaskarżonej części i oddalenie wniosku o zadośćuczynienie m.in. w zasądzonej zaskarżonym wyrokiem części, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji, jak też o

niezasadne
 częściowo zasadny
 niezasadny

	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
o.1Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
o.o.1I.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>Zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że:</p> <ol style="list-style-type: none"> w punkcie I w miejsce zwrotu: „Komendy Miejskiej Policji w S.” wprowadzono zwrot: „Komendanta Miejskiego Policji w S.” w punkcie II: zasądzono od Skarbu Państwa – Komendanta Miejskiego Policji w S. na rzecz wnioskodawcy M. F., ponad kwotę określoną w punkcie I zaskarżonego wyroku, dodatkowo 2000 (dwa tysiące) złotych z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, wynikłego z niewątpliwie niesłusznego zatrzymania w okresie od 16 września 2021 roku godzina 19:30 do dnia 17 września 2021 roku godzina 13:20; w pozostałym zakresie wniosek o zadośćuczynienie oddalono, w punkcie III poprzez podwyższenie zasądzonej kwoty zwrotu kosztów, poniesionych w związku z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru w postępowaniu przed Sądem I instancji, do kwoty 1500 (tysiąc pięćset) złotych. 	
Zwięźle o powodach zmiany	
wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia	

o.1Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji - nie dotyczy	
o.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	

		# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
1Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II. III.	Na podstawie art. 554 § 4 k.p.k., uwzględniając treść wniosku pełnomocnika wnioskodawcy i mając na

	<p>uwadze przepisy art. 16 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 1651) i § 11 ust. 4 pkt 6 oraz § 15 ust. 3 rozporządzenia w sprawie opłat za czynności adwokackie z 22 października 2015 roku (Dz.U. 2015.1800) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz M. F. kwotę 700 (siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika z wyboru w postępowaniu przed Sądem II instancji.</p> <p>Uwzględniono przy tym nakład pracy adwokata reprezentującego wnioskodawcę, stawiennictwo na rozprawie przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku, czas niezbędny do przygotowania się do sprawy przed Sądem odwoławczym, co powodowało, że koszty te nie jawiły się jako wygórowane. Za w pełni zrozumiałe i uzasadnione uznano, że przewyższały one stawkę minimalną i wynosiły 700 złotych. Poniesienie wydatku w tej wysokości przez wnioskodawcę znajdowało potwierdzenie w oświadczeniu zawartym w apelacji, kopii paragonu fiskalnego i umowy zlecenia.</p> <p>Kosztami postępowania odwoławczego obciążono Skarb Państwa, mając na względzie treść art. 626 § 1 k.p.k. i art. 554 § 4 k.p.k.</p>
--	--

1PODPISy

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik Skarbu Państwa – Komendanta Miejskiego Policji w S.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcia z punktów I i IV	

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawcy	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcia z punktów II i III	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana